

изтраятъ и уцѣлѣятъ, та камо ли болнитѣ и неджгавитѣ. Тихолъ, милиятъ Тихолъ! Отъ тогава има само месеци, а не години . . . Той избѣга отъ моята обичъ . . . Той бѣше чистъ като кристалъ, на неговата душа нѣмаше петна отъ блудство и развратъ — той предпочете да напустне болницата, отколкото да ми подари своята обичъ. Защо ме не би съ камшикъ, защо ме не изруга, когато видѣ страстния пламъкъ да се разгаря въ очитѣ ми и да си остане въ болницата, а замина за да се върне въ ржцетѣ ми развалина.

Ще полудѣя. Не намирамъ никжде спокойствие . .

Донесоха го преди малко съ носилка отъ близката болница. Мракъ бѣше обхваналъ земята, която се готвеше да спи. Тя едничка съ разранена грѣдь все още можеше да заспива и се отморява. Последни проблѣсъци освѣтиха внезапно разкжсанитѣ облаци надъ Люлинъ и мракътъ стана по-гжстъ, по-черенъ и непрозиренъ. Едри капки дъждъ закапаха. Небето зариде. Внесоха го направо въ банята за да го преоблека. Санитарътъ ми подаде болничния му листъ и азъ прочетохъ името му . . Подпоручикъ Тихолъ . . . Нѣщо се разкжса въ гърдитѣ ми и заридяхъ. Санитаритѣ ме гледаха въ почуда и не можеха да разбератъ какво става съ менъ.

— Ахъ, дано не е той! — и нерешително отвихъ одеалото отъ него и тамъ върху носилката видѣхъ печалната действителностъ, която ни се усмихва само презъ кръвъ и огнь.

И вмѣсто риданията ми да се превърнатъ въ реваща буря, азъ само изхърдахъ още единъ пжтъ и не можахъ да разбера какво стана съ менъ. Скъса ли се въ мозъка ми връзката съ живота и неговата нищета, или пъкъ се пречупи душата ми? Ужасното безразличие, което ме обхващаше винаги щомъ съмъ въ операционната стая, когато трѣбва да помагамъ въ намаление страданията на живитѣ трупове, наново ме обхвана и като безчувствена почнахъ да разсъбличамъ тѣлото му, превърнало се въ пнь.

Краката му бѣха парализирани, сжщо и дѣсната ржка и лѣвата страна на лицето му, което бѣше ужасно обезобразено. То приличаше на маска, страшна маска,